

нала полека-лека да се смалява, да се смалява незаблъзвано, и, когато човѣкътъ слѣзълъ до дъното на битието, почти нищо не е останало отъ тази дума — разнишила се. Туй слизание било тѣй незаблъзвано, тѣй бавно, че и този великъ човѣкъ даже се самоизлъгалъ. И вие сега се намирате въ положението на този козмически човѣкъ по отношение на любовта на вашия Баща. Знаете ли, на какво мяза тази любовъ? Тя мяза на едно парче или една частъ, останала отъ нѣкой голѣмъ разбитъ корабъ или параходъ отъ вълнитѣ на развълнувания океанъ, който го клатушка. Това парче се люшка насамъ-натамъ и казва: „Ее, любовъ, любовъ“, но, като излѣзе на брѣга на нѣкой островъ, казва: „Слава Богу, спасихъ се!“

Тѣй че и вие, събранигѣ тукъ, както и всички християни, сте изхвърлени парчета отъ този великъ параходъ на брѣга на нѣкой островъ. Положението на съврѣменнитѣ хора мяза на онова, въ което се намиралъ единъ английски лордъ, който тръгналъ отъ Англия съ дъщеря си и слугата си да обикаля свѣта. Случило се обаче, че параходътъ, съ който пжтувалъ, се разбилъ и потъналъ, и англичанинътъ съ дъщеря си и слугата си едва успѣли да се спасятъ съ лодка на единъ близкъ островъ. Лордътъ знаелъ само да заповѣдва въ Англия, а слугата му — да се подчинява; обаче, като излѣзли на този островъ, слугата, който носилъ малко сѣменца и знаелъ какъ да ги сѣе и обработва, станалъ сега господарь, и започналъ да учи лорда и дъщеря му, какъ да се прѣхранватъ. Така тѣ живѣли десетина години на този островъ.

Та и ние сега не сме господари, но господари сж нашитѣ слуги. Кои сж нашитѣ господари? Тѣ сж нашитѣ страсти, на които ние слугуваме. Тѣ сега ни казватъ: „Господарю, едно врѣме ти бѣше нашъ господарь, но сега, на този островъ, ние разбираме отъ тази работа, и ти ще ни слушаашъ.“